

Jag vet hur det är att kolla någons kastrullskåp

När jag läser Anna Kinberg Batras (M) förslag om oanmälda hembesök som åtgärd mot ett förmodat bidragsfusk går tankarna, som så ofta nuförtiden, bakåt till mitt första jobb på en socialbyrå i en av Malmös förorter. Jag hade tänkt bli journalist och hade därför inte gått på utbildningen i social metodik på Socialhögskolan. Med andra ord utexaminerad med mycket teori men ingen praktik och lite av direkt yrkeskunskap. Desto viktigare blev då närmaste chefens goda råd i denna nya värld.

Ett av mina första uppdrag var att gå hem till en sjukskriven mamma med flera barn och bedöma om hon behövde de kastruller hon begärt att få bidrag till. Ung och kanske lite ärtig (vill gärna tro det) travade jag dit, hälsade och sa att jag var där för att bedöma om hon behövde kastruller. Hon bjöd på kaffe och berättade om problemen vid skilsmässan som gjort att hon saknade en hel del husgeråd. Men jag var lydig mot min chef och bad henne vänligt att öppna köksskåpen så jag skulle kunna se att hon verkligen inte hade nog med kastruller. Hon reste sig hastigt och lutade sig över mig och pekade på dörren och skrek "UT HÄRIFRÅN, LÅT MIG SLIPPA SE DIG OCH NÅGON DJ-A KASTRULL VILL JAG INTE HA FRÅN ER".

Hennes ilska var så äkta, förödmjukelsen så tydlig och någonstans var det väl något vett i mig för jag kände bara att hon ska ha sina kastruller. När jag kom tillbaka berättade jag för chefen vad jag varit med om och fick ta en jättefight för att det ändå skulle bli pengar till kastruller. Stolt ringde jag upp henne och sa att nu är det ordnat. Men hon vägrade att ta emot och sade att hennes stolthet var värd mer.

Vad hände med mig? Jo, det som kanske inte var tänkt. Jag bestämde mig för att jag ville ha ett rättvist samhälle och

under många år var jag rödare än de rödaste och är det rätt mycket fortfarande. Så tack, du lever nog inte nu. Men du lärde mig något, du påverkade mig för livet.

Carin Flemström